

Julie Chadimová:

Dějiny vysokoškolského volejbalu v Československu a České republice

Posudek diplomové práce

Autorka si ve své diplomové práci stanovil cíl „analýzu vysokoškolského volejbalu a jeho podílu na akademickém sportu v Československu; dále posouzení významu akademického volejbalu v rámci historie československého a českého volejbalu“ (s. 16). Jak postupovala a jak se jí daný cíl podařilo naplnit?

Práci rozdělila na čtyři části:

- 1) Vymezení tématu, metodologie a rozbor pramenů a literatury;
- 2) Stručný náčrt vývoje volejbalu a vysokoškolského sportu na území Československa a České republiky;
- 3) Samotné téma, tj. historie československého vysokoškolského volejbalu;
- 4) Nárys historie některých vysokoškolských sportovních klubů, které volejbal provozovaly nebo provozují.

Z takto představené osnovy se předložená diplomová jeví jako promyšlená. Nicméně po bližším seznámení s textem je třeba konstatovat, že se jedná o sbírku nahodile vybraných faktů a citací, že autorka skáče od jednoho tématu k druhému apod.

Co je toho příčinou?

V první řadě vymezení tématu, to je, co autorka chce zkoumat. Sama s tímto vymezením bojuje, jak svědčí úvodní kapitoly. Na jedné straně charakterizuje vysokoškolský sport „jako pohybové aktivity studentů českých a slovenských vysokých škol“, případně poukazuje na vysokoškolské sportovní soutěže (s. 15), na druhé straně se ve vlastním textu věnuje pouze vrcholovému a výkonnostnímu sportu vysokoškolských oddílů, a to i s vědomím, že na této úrovni může být účast studentů v těchto týmech zcela zanedbatelná, ba že vysokoškolská studenta tvoří leckde a leckdy základ týmů, které s vysokoškolským prostředím nejsou nijak organizačně spojeny. To je zřejmě hlavní důvod „potácivého“ vyznění její diplomové práce.

Tou druhou příčinou je přísné dodržování chronologického vývoje. Například vývoj mužského a ženského vysokoškolského volejbalu neprobíhal rovnoběžně a stejným tempem – jak sama ostatně dokazuje – ovšem zvolený chronologický postup ji nutí sledovat obě linie zároveň a vede k nepřehlednosti a zmatečnosti výkladu.

Třetí příčinu spatřuji v omezené pramenné základně, na spoléhání na vydané příručky, které však mají kapitolu o historii volejbalu jako povinný přívažek, a na internetové zdroje. Stranou přitom ponechala pramen zcela zásadní povahy, a to denní tisk.

Nicméně navzdory těmto připomínkám zásadního charakteru musím konstatovat, že autorka pracovala pečlivě, že se v tematice bezpečně orientuje a že v mezích svých možností odevzdala text, který má výpovědní hodnotu. Důkazem je sice nedlouhý, ale precizně zformulovaný závěr, který by sám o sobě stačil k obhajobě diplomové práce.

Z drobnějších připomínek poukazují pouze na nepřesnosti ohledně Československého svazu tělesné výchovy (založen v roce 1956? – s. 32) a jeho vztahu k vysokoškolskému sportu (rovněž s. 32).

Závěr: Předložená práce Julie Chadimové splňuje kritéria diplomových prací na Univerzitě Karlově, proto ji **doporučuji k obhajobě**.

Praha 9. května 2012

PhDr. František Kolář, CSc.